

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ

Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις

Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 12 Σεπτεμβρίου 1898

Ἔτος 20^{ον}.—Ἀριθ. 38

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 289)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5^{ον}.

Γ Η ; . .

Εἶνε ἡ μόνη λέξις, ἡ ὁποία εὕρισκεται ἀναγεγραμμένη ἄνωθεν τοῦ ΙΖ' Κεφαλαίου τοῦ διηγήματος τοῦ Ἑδγαρ Πόε. Καὶ τὴν λέξιν ταύτην, — συνοδευόμεν ἑνὸς ἐρωτηματικοῦ, — χαράσσω ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ παρόντος ἑκτοῦ Κεφαλαίου.

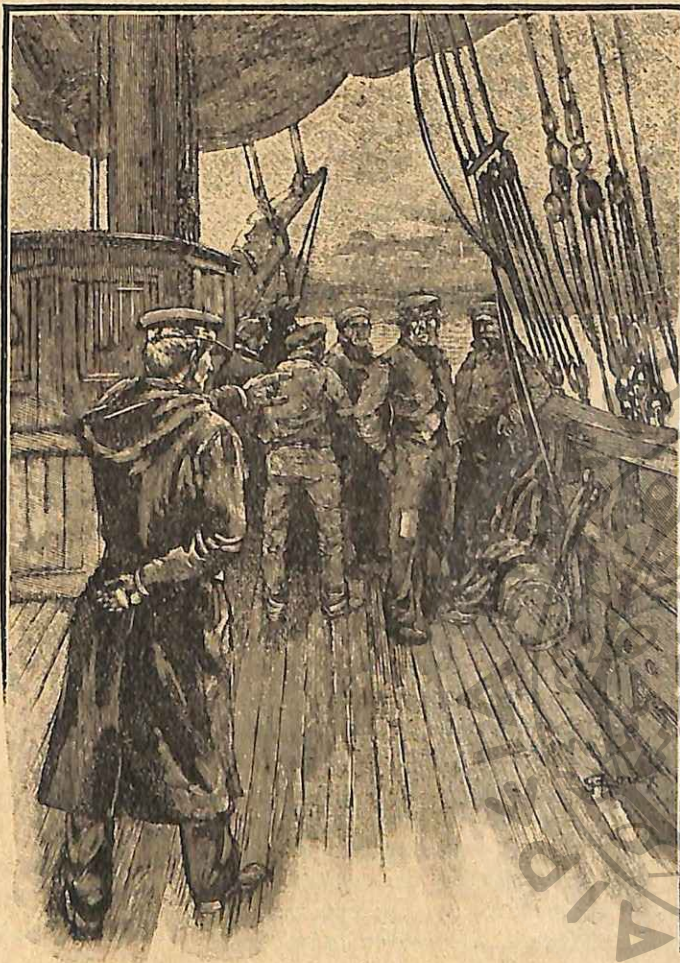
Ἀντηχήσασα ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς σκοπίας μας, ἐσήμαινεν ἄρά γε νῆσον ἢ ἥπειρον ; Καὶ εἴτε νῆσος εἴτε ἥπειρος, δέν μας ἐπεφύλασεν ἄρά γε καμμίαν μεγάλην ἀπογοήτευσιν ; . . Θὰ εὕρισκαμεν ἐπὶ τέλους ἐδῶ ἐκεῖνους, τοὺς ὁποίους ἤλθαμεν ζητοῦντες τόσῳ μακρὰν ; Ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ ὁ Λαν Γκὺ θὰ ἐπιπτον εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων ; Ζῶντα ἢ νεκρὸν θὰ εὕρισκαμεν ἐδῶ καὶ τὸν Ἀρθούρον Πύμ ; Ἡ γῆ, ἡ διαφανομένη μακρόθεν, ὡς γραμμὴ ὁρίστος, μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ θαλάσσης, θὰ ἦτο τὸ τέρμα τοῦ ταξιδίου τοῦ Ἀλβέρτου, ἐπιτυχάνοντος τὴν σωτηρίαν τῶν ναυαγῶν τῆς Ἰάνας ;

Ἡ κραυγὴ τοῦ σκοπιωροῦ ἐπροξένησεν ἀμέσως ἀντιπερισπασμόν. Δὲν ἐσυλλογιζόμην πλέον τὴν ἐκμυστήρευσιν τοῦ Δίρκ Πέτερς ; Ἰσως μάλιστα τὴν ἐλθισμόνησιν καὶ ὁ ἴδιος, διότι ὥρμησεν εὐθὺς εἰς τὴν πῤῶραν καὶ τὰ βλέμματά του δὲν ἀπεστράφησαν πλέον ἀπὸ τοῦ ὀρίζοντος.

Ὁ Τζέμ Βέστ, τὸν ὁποῖον οὐδὲν ἦτο ἱκανὸν νὰ ταραξῇ, ἐπανέλαβε τὰς διαταγὰς του. Ὁ Γρατιάνος ἐτοποθετήθη παρὰ τὸ πηδάλιον, ὁ δὲ Χῆρνε ἐνεκλεί-

σθη εἰς τὸ κύτος. Δικαία τιμωρία, κατὰ τῆς ὁποίας οὐδεὶς ἔπρεπε νὰ διαμαρτυρηθῇ, διότι ἡ ἀπροσεξία ἢ ἡ ἀδεξιότης τοῦ Χῆρνε εἶχεν ἐκθέσῃ εἰς μέγαν κίνδυνον τὸ πλοῖον. Ἐν τούτοις πέντε ἢ ἑξ ναῦται ἐκ Φαλκλάνδης ἤρχισαν νὰ ψιθυρίζουν ἀποδοκιμαστικῶς. Ἀλλὰ δι' ἑνὸς νεύματος ὁ ὑποπλοίαρχος τοῖς ἐπέβαλε σιγὴν καὶ τοὺς ὑπεχρέωσε νὰ ἐπιστρέψουν ἀμέσως εἰς τὰς θέσεις των.

Ἐννοεῖται, ὅτι μόλις ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ σκοπιωροῦ, ὁ πλοίαρχος Λαν Γκὺ ἐξώρμησεν ἐκ τοῦ θαλαμίσκου του καὶ διὰ φλογεροῦ ὁρματός παρετήρει τὴν γῆν, ἡ ὁποία ἀπέιχεν ἤδη περὶ τὰ δέκα ἢ δώδεκα μίλλια.

«Δι' ἑνὸς νεύματος ὁ ὑποπλοίαρχος τοῖς ἐπέβαλε σιγὴν . . . (Σελὶς 297, στήλ. 6').»

Εἶπα, ὅτι δὲν ἐσυλλογιζόμην πλέον τὸ μυστικόν, τὸ ὁποῖον μοὶ ἐνεπιστεύθη ὁ Δίρκ Πέτερς. Ἄλλως τε, ἐφ' ὅσον τὸ μυστικὸν τοῦτο ἔμενε μεταξὺ ἡμῶν τῶν δύο, οὐδεὶς φόβος καὶ οὐδεὶς κίνδυνος. Ἀλλ' ἂν κατὰ κακὴν τύχην, ὁ Μαρτίνος Χόλτ ἐμάνθανεν ὅτι ὁ λεγόμενος Πάρκερ ἦτο ὁ ἀδελφός του Νέδ ; ὅτι δὲν εἶχε πνιγῇ ἢ ἀποθάνῃ ἐκ τῆς πείνης, ἀλλ' ὅτι εἶχε φονευθῇ, διὰ νὰ θρέψῃ τοὺς λιμοκτονοῦντας συντρόφους του ; . . ὅτι τὸν εἶχε φονεύσῃ αὐτὸς ὁ Δίρκ Πέτερς, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Μαρτίνος Χόλτ ὤφειλε τὴν ζωὴν ; . . Καὶ ἰδοὺ διὰ ποῖον λόγον ὁ μιγάς ἤρνεϊτο καὶ ἀπέκρουεν ἐπιμόνως τὰς εὐγνωμοναίας ἐκδηλώσεις τοῦ ἱστιογράφου . . . ἰδοὺ διατί ἀπέφευγε τὸν Μαρτίνον Χόλτ, τὸν ἀδελφὸν ἐκείνου, τὸν ὁποῖον εἶχε φονεύσῃ καὶ φάγῃ. . .

Ἐν τούτοις ἡ γολέττα ἐπροχώρει μὲ ὅλας τὰς προφυλάξεις, αἱ ὁποῖαι ἀπητοῦντο εἰς τὰ ἀγνωστα ἐκεῖνα πελάγη, ὅπου πιθανὸν νὰ ὑπῆρχον ὕφαλοι μεγάλοι καὶ ἐπικίνδυνοι. Κατὰ διαταγὴν τοῦ Τζέμ Βέστ, ὁ ναύκληρος συνέστειλε δόλωνα, φώσωνα καὶ λαῖφος, ἀπέμεινε δὲ ὁ Ἀλβέρτος μὲ τὸν ἐπίδρομον, τὸν ἀκάτιον καὶ τοὺς ἀρτέμονας, — ὀπλισμὸς ἀρκετὸς διὰ νὰ διανύσῃ εἰς ὀλίγας ὥρας τὴν ἀπόστασιν, ἡ ὁποία τὸν ἐχωρίζεν ἀπὸ τῆς ξηρᾶς.

Ὁ πλοίαρχος Λαν Γκὺ ἐβολιδοσκόπησε τὴν θάλασσαν καὶ εὗρε βάθος ἐκατὸν εἴκοσιν ὀργυιῶν. Διάφοροι ἄλλαι βολιδοσκοπήσεις κατέδειξαν ὅτι ἡ ἀκτὴ θὰ ἦτο προσιτὴ, διότι ὁ πυθμὴν τῆς θαλάσσης ἐφέρετο ὀλονέν δι' ὀμαλῆς κλίσεως πρὸς τὴν ξηράν. Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ εἰς κανὲν μέρος ὁ πυθμὴν ἠδύνατο νὰ ὑψοῦται ἀποτόμως, καὶ ἐπομένως ἡ θάλασσα νὰ μὴν εἶνε ὅσον ἠθέλαμεν βαθεῖα, ἐπροχωροῦμεν συνετῶς μὲ τὴν βολίδα ἀνά χεῖρας.

*Η ἀρετή, ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ νιότη μὰ
ὅπως μᾶς ἐκτρέφουσιν ἀξίους ἑμῆς καὶ τοῦ
γέφυρος.*

Ἀντιγόνη τοῦ Σελιδίου

να προσθέσουν εἰς τὰ προτερήματά των κίχμη ἐν. Ἐπειτα, μήπως δὲν ὑπῆρξαν καὶ πολλοί, πλεῖστοι μεγάλοι ἄνδρες με ἀπλιγραφικώτατον χαρακτήρα; Μήπως ἡ καλλιγραφία ἀποκλείει τὴν μεγαλοφυΐαν; Κάθε ἄλλο! Ἐνθυμούμαι μάλιστα τὸν ἡμέτερον ἱστορικὸν Παπαρηγόπουλον, ὁ ὁποῖος εἰς ἐν ἄρθρον τοῦ ἀπηρίθμει τοὺς μεγάλους ἱστορικοὺς οἱ ὁποῖοι διεκρίνοντο ἐπὶ καλλιγραφία — μεταξὺ δὲ τῶν ἄλλων τὸν γάλλον Γυζῶτον καὶ τὸν ἄγγλον Μακώλεϋ, — ἔλεγε δὲ ὅτι ἡ πλειονοψηφία αὐτῶν τῶν καλλιγράφων ἱστορικῶν πολὺ τὸν ἐκολάκευε, διότι καὶ αὐτὸς «ὡς πρὸς τὸ εὐανάγνωστον τοῦλάχιστον τῆς γραφῆς, εἰς οὐδένα παρεχώρει τὰ πρωτεία.»

Ἄλλ' ἂς ἐλθωμεν εἰς τὰ Ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ μας.

Ἐλαβα περὶ τὰς ἐκατὸν πεντήκοντα Σελίδας Καλλιγραφίας, ἐκ τῶν ὁποίων δύο μόνον ἀπεκλείσθησαν, ἡ τοῦ Ἐωσφορόρου καὶ ἡ τοῦ Ἀρχιναυάρχου Εὐρυβιάδου, διότι οἱ φίλοι μου αὐτοὶ ἐλησμόνησαν νὰ σημειώσουν τὴν ἡλικίαν των, ἐπομένως δὲν ἐγνώριζα εἰς ποίαν τάξιν ἐπεθύμουν νὰ διαγωνισθῶν.

Διότι, κατὰ τοὺς ὅρους τῆς Προκηρύξεως, οἱ διαγωνιζόμενοι εἰς τὴν Καλλιγραφίαν δικροῦνται ἀπὸ τοῦδε εἰς δύο τάξεις: εἰς τὴν Μικρὰν Τάξιν, εἰς τὴν ὁποίαν συμπεριλαμβάνονται οἱ ἔχοντες ἡλικίαν μέχρι 13 ἐτῶν, καὶ εἰς τὴν Μεγάλαν Τάξιν, εἰς τὴν ὁποίαν κατατάσσονται οἱ ἀπὸ 14 ἐτῶν καὶ ἄνω.

Πρὶν προβῶ εἰς τὴν ἀπονομὴν τῶν Βραβείων, ὀφείλω νὰ εἶπω, ὅτι γενικῶς εἶμαι κατευχαριστημένη ἀπὸ τὰς Καλ-

λιγραφικὰς προόδους τῶν φίλων μου. Ὁ ἐφετεὶνὸς Διαγωνισμὸς ἔδωκεν ἀποτελέσματα πολὺ ἀνώτερα ἢ ὁ περυσινός. Τοῦτο δὲ μὴ τυρεῖ πρόδοον. Ἐκτὸς τῶν βραβευμένων εἰς τὰς δύο τάξεις, ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ ἄλλοι Σελίδες, σχεδὸν ἐπίσης ὡραῖαι. Καὶ μεταξὺ αὐτῶν θάναφέρω ἰδιαιτέρως τὴν σελίδα τῆς Εἰρηνοῦλας Κινδύνης, ἡ ὁποία μολονότι τόσο μικρὰ — δὲν εἶνε ἀκόμη ὀκτὼ ἐτῶν, — γράφει θυμωδῶς καὶ ὑπόσχεται νὰ γίνῃ μίαν ἡμέραν πρώτης τάξεως καλλιγράφος καὶ τὴν σελίδα τῆς Ἐαρινῆς Πρωΐας, ἡ καλλιτεχνικωτάτη διάταξις τῆς ὁποίας μοῦ ἔκαμε πολὺ εὐάρεστον ἐντύπωσιν.

Ἐκ τῶν Σελίδων τῆς Μεγάλης Τάξεως, ἀνωτέρα ὅλων εἶνε ἡ τῆς Ἀντιγόνης Ἰατρίδου. Ἐθαύμασα τὸ κανονικώτατον καὶ συμμετρικώτατον αὐτὸ γράψιμον, με ὅλας τὰς ἀπαιτήσεις τῆς καλαισθησίας καὶ ὅλους τοὺς κανόνες τῆς τέχνης. Εἴμπορεῖ πραγματικῶς νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὑπόδειγμα Καλλιγραφίας. Σημειώσατε δὲ ὅτι ἡ ἐξάσκησις τῆς Ἀντιγόνης Ἰατρίδου εἶνε τόσο μεγάλη, ὥστε αὐτὸς εἶνε πλέον ὁ συνήθης τῆς χαρακτήρ. Τοῦλάχιστον ὅτι μοῦ ἔστειλεν ἔως τώρα, τόσο ὡραῖα ἦτο γράμματα.

Ἐκ δὲ τῶν Σελίδων τῆς Μικρᾶς Τάξεως, διακρίνεται περισσότερον ἡ τῆς Ἐλεῆνης Κιτσοῦ. Ὁ αὐτὸς ὅτι τὰ γράμματά της πιθανὸν νὰ μὴ ἔχουν τὸν τελειότερον καλλιγραφικὸν τύπον ἄλλ' ἔχουν ὁμοιομορφίαν καὶ κανονικότητα ἀρκετὴν διατηροῦν πάντοτε τὴν αὐτὴν κλίσιν, τὸ αὐτὸ μέγεθος, τὴν αὐτὴν ἀπόστασιν, καὶ τοῦτο δίδει κυρίως

εἰς τὴν ὅλην Σελίδα τὴν ὡραῖαν τῆς Ὀψιν. Εἰς ἄλλας σελίδας, ἐκ τῶν λαβουμένων κατώτερα βραβεῖα, εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ εὕρῃ καὶ καλλιγραφικώτερα γράμματα ἄλλα εἶνε μεμονωμένα, ἀνόμοια. Αἱ Σελίδες οὗται παρουσιάζουν ἀνωμαλίας, ἀσυμμετρίαν. Τοῦτο δὲ πρὸ πάντων πρέπει νὰ ποθεύγεται ὑπὸ τοῦ καλλιγράφου. Ὁ χαρακτήρ πρέπει νὰ εἶνε ὅσῳ τὸ δυνατόν ὁμαλός, σύμμετρος, ὁμοιόμορφος. Γράμματα καλλιγραφικά, ἀτάκτως ἐρριμμένα, δὲν ἀποτελοῦν Σελίδα Καλλιγραφίας.

Ἰδιαιτέρως πρέπει ἀκόμη νὰ ναναφέρω καὶ τὰς σελίδας τῶν ἐξῆς: Ναυτιοῦ, Θεολογικοῦ, Καρδερίνας, Δέας, Εὐελοντοῦ, Στρατιώτου καὶ Νέου Ἡρακλέους. Οἱ φίλοι μου αὐτοὶ μοῦ ἔστειλαν ἀπὸ μίαν Σελίδα τῆς συνήθους γραφῆς των, χωρὶς πολλὴν προσπάθειαν καλλιγραφίας. Ὁ χαρακτήρ των εἶνε κομψὸς καὶ εὐανάγνωστος, συμπαθὴς καὶ εὐάρεστος. εἶνε δὲ πολὺ ἀξιεπαινοὶ αὐτοί, διότι οὕτω γράφουν σχεδὸν πάντοτε. Ἀλλὰ διὰ τῆς συνήθους των γραφῆς, μολονότι λίαν ὡραῖας, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ διχγωνισθῶν μ' ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι με κόπον καὶ με ἀγῶνα προσεπάθησαν νὰ μιμηθῶν τοὺς τελειότερους καλλιγραφικοὺς τύπους. Καὶ δι' αὐτὸ τοὺς ἔκρινα χωριστά, διότι ἄλλως ἦθελε τοὺς ἀδικήσω.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (14 ἐτῶν καὶ ἄνω).

Α' Βραβεῖον: Ἀντιγόνη Π. Ἰατρίδου.

Β' Βραβεῖον: Δημήτριος Φ. Βελισάριος, Φιλόμουσος Παῖς.

Γ' Βραβεῖον: Τρεχαγυρεούπουλος, Μικρὸς Τυμπανιστής, Ἐαρινὴ Πρωΐα.

Ἐπαινος: Γ. Π. Κρομμυδόπουλος, Χειμωνιάτικη Διακάδα, Ἐθνικὸς Ὑμνος, Θέλπουσα.

Εὐφημος Μνεῖα: Ἐλληνοπούλα, Ἀρατὸς, Σέλευκος ὁ Κεραινός, Ἀνθὸς τῆς Αὐγῆς.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (13 ἐτῶν καὶ κάτω).

Α' Βραβεῖον: Ἑλληνικὴ Θάλασσα.

Β' Βραβεῖον: Εἰρηνούλα Α. Κινδύνη, Εὐγενία Ι. Μεινδανοπούλου.

Γ' Βραβεῖον: Σοφὸς Πιττακός, Σκανδαλιάρης, Μπάμ-Μπούμ.

Ἐπαινος: Πυραμὶς τῆς Αἰγύπτου, Μελομένη Φιλαρέτου, Γέφυρα τοῦ Νείλου.

Εὐφημος Μνεῖα: Λυρικὸς Ποιητής, Ἀσπρὴ Γάτα, Τέτις τῆς Ἀχαιοῦ, Κυματίζουσα Θάλασσα, Ἀπότομος Ἀκτὴ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

ROBINΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 292)

Καὶ μετὰ μικρὰν σιγὴν, ὁ Γιαννάκης προσέθεσε.

— Γιατί, ξεύρετε... ἐγὼ θέλω νὰ γίνω ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ. Τί λέτε; θὰ τὸ κατορθώσω γρήγορα;

— Φθάνει νὰ θέλῃς, ἀπήντησεν ὁ κ. Γαζής.

— Καὶ σὲ πόσον καιρὸ; Σὲ δύο χρόνια;

— Πῆς ἀκόμη.

— Σὲ τρία;

— Πῆς ἀκόμη.

— Σὲ τέσσερα;.. Μὰ εἶνε πολὺ.

— Ἐγὼ εἶμαι εὐχαριστημένος νὰ τὸ κατορθώσω ὕστερα ἀπὸ δώδεκα χρόνια.

— Δώδεκα χρόνια! Ἀλλὰ τότε θὰ εἶμαι γέρος!

— Ἐμπρὸς λοιπόν, ἐργασία διὰ νὰ κερδίσωμεν τὸν χαμένον καιρὸν.

Καὶ τὰ μαθήματα ἤρχισαν ἀμέσως. Κατ' ἀρχὰς ὁ Γιαννάκης ἔπρεπε νὰ μάθῃ νὰ διαβάξῃ καὶ νὰ γράφῃ... Θάρροσε βέβαια πολὺ διὰ νὰ μάθῃ ὅτι ἐχρειάζετο, ὥστε νὰ δώσῃ ἐξετάσεις εἰς τὴν Ναυτικὴν Σχολήν. Ἀλλὰ τίς οἶδε! Ἄν ἦτο εὐφυὴς καὶ ἐπιμελής, ὁ διδάσκαλος δὲν θὰ τοῦ ἔλειπε ποτέ.

Ἀλλὰ με ὅλην τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὸν ζῆλον τοῦ Γιαννάκη, ἡ Μηλιά ἔκαμνε μεγαλητέρας προόδους. Εἶχε δὲ καὶ μεγάλην κλίσιν εἰς τὴν ζωγραφικὴν. Τὸν διδάσκαλόν της ἐξέπληττεν ἡ εὐκολία, με τὴν ὁποίαν ἡ μικρὰ ἐκείνη χωρὶς ἐξωγράφει δένδρα, λουλούδια, ἔπιπλα, ἀκόμη καὶ τοὺς σκύλους τοῦ κ. Δούμανη.

— Αὐτὴ θὰ γίνῃ σωστὴ καλλιτέχνης, ἔλεγε πρὸς τὸν οἰκοδεσπότην ὁ κ. Γαζής. Καὶ τί ἔξυπνη ποὺ εἶνε! Κρίμα νὰ μὴ ζοῦν οἱ γονεῖς της, νὰ καμαρύνουν τέτοιαν θυγατέρα!

Τὸ θάρρος καὶ τὴν ἀφοσίωσιν τῆς Μηλιάς, ὁ κ. Δούμανης ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ ἐκτιμήσῃ καὶ ἀπὸ τὸ ἀκόλουθον περιστάτικόν.

Ἐνα πρωί, ἔκαμνε τὸν συνειθισμένον του περίπατον εἰς τὸ δάσος με τὴν Λουλούν, τὸ μικρότερον καὶ τὸ πλέον ἀγαπημένον του σκυλάκι. Ὅταν ἐφθασαν εἰς τὴν λίμνην, ἡ Λουλού, ἡ ὁποία εὐρίσκετο εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς τρέλας καὶ τῶν παιγνιδίων, τὰ ἔβαλε με τοὺς βατράχους, οἱ ὁποῖοι ἐκόαζαν δυνατὰ καὶ τὴν ἐδιασκέδαζαν πολὺ καθὼς ἔτρεχαν σαστισμένοι, διὰ νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὸ κυνηγητόν της. Ἐνας ὅμως, ἀντὶ νὰ πέσῃ εὐθὺς εἰς τὸ νερόν, ἐπήδησεν ἐπάνω εἰς ἕνα μέγαν φύλλον νυμφαίας, ἡ ὁποία εὐρίσκετο εἰς ἀπόστασιν δύο ἢ τριῶν μέτρων ἀπὸ τὸ χεῖλος τῆς λίμνης.

Ἡ Λουλού ἐξέλαβε τὸ φύλλον αὐτὸ ὡς στερεὸν ἔδαφος καὶ ἐπήδησεν κ' ἐκείνη, διὰ νὰ φθάσῃ τὸ θῦμά της. Ἀλλὰ μόλις εὐρέθη ἐπάνω εἰς τὸ φύλλον, ἐδούλιαξεν ἀπὸ τὸ βάρος, καὶ πᾶρ' τὴν μέσα εἰς τὸ νερόν τὴν καλὴν σου Λουλούν... Διὰ μίαν στιγμὴν ἐχάθη ἄλλὰ ὕστερα πάλιν ἐφάνη εἰς τὴν ἐπιφάνειαν καὶ ἤρχισε νὰ κολυμβᾷ. Ἀλλὰ καθὼς ἦτο ἀσυνεθίστη ἐντελὼς, τὰ ἔχασε καὶ ἀντὶ νὰ πλησιάσῃ εἰς τὴν ξηράν, ἀπεμακρύνετο... Ἀπὸ τὰ ἀδέξια καὶ τρομαγμένα κινήματα τῶν ποδῶν της, τὸ νερόν ἐμβαίνει εἰς τὰ μάτια της, εἰς τὸ στόμα της, εἰς ταυτιά της... Ζαλίζεται... θὰ πνιγῇ...

— Λουλού! Λουλού! ἐδῶ! κραυγάζει ὁ κ. Δούμανης. Ἀλλὰ τὸ σκυλάκι οὔτε βλέπει πλέον, οὔτε ἀκούει...

— Βοήθεια! Βοήθεια! φωνάζει τότε ὁ κ. Δούμανης.

Φαίνεται ὅτι αἱ φωναὶ τοῦ ἠκούσθησαν, διότι κάποιος ἔρχεται τρέχων... Εἶνε ἡ Μηλιά.

— Τί συμβαίνει, κύριε; ἐρωτᾷ.

— Ἄ! ἡ Λουλού μου πνίγεται!... Πάει!... δὲν μπορῶ νὰ τὴν βλέπω πεῖα...

Καὶ ὁ κ. Δούμανης ἐγύρισε ἀπ' ἐκεῖ τὸ πρόσωπον, διὰ νὰ μὴ βλέπῃ τὴν ἀγωνίαν τοῦ ἀγαπημένου τοῦ ζῴου. Ἀλλ' ἔξαφνα ἀκούει ἕνα κρότον, σὰν νὰ ἔπεσε μία μεγάλη πέτρα εἰς τὸ νερόν... Γυρίζει καὶ βλέπει τὴν Μηλιάν, ἡ ὁποία, με τὰ ἐνδύματα καθὼς ἦτο, εἶχε ριφθῇ εἰς τὴν λίμνην καὶ ἐκολυμβούσε, πλησιάζουσα ὁλονὸν τὸ σκυλάκι.

Με τὸ ἕνα χεῖρ ἀπομακρύνει ἐπιδεξιῶς τὰ ὑδρόβια φυτὰ, ἐποῖα τὴν ἐμποδίζον, καὶ με τὸ ἄλλο κολυμβᾷ... Καὶ πρὶν προφθάσῃ ὁ κ. Δούμανης νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ἐκπληξίν του, ἡ Μηλιά φθάνει τὴν Λουλούν, τῆς ὁποίας μόνον ἡ μυτίτσα ἐφαίνετο ἀπέξω ἀπὸ τὸ νερόν, ἐξαπλόνεται ἀνάσκελα, τὴν βάζει ἐπάνω εἰς τὸ στήθος της καὶ ἀρχίζει νὰ ἐπιστρέφῃ... Ἀλλ' ἡ ἐπιστροφή ἐκείνη εἶνε πολὺ δύσκολη... Πρῶτον ἡ Μηλιά κολυμβᾷ ἀνάσκελα, ἔπειτα ἔχει, ἐκτὸς τῶν βρεγμένων φορεμάτων της, καὶ ὅλον τὸ βάρος τοῦ ζῴου ἐπάνω της. ἔπειτα τὴν ἐμποδίζουν πολὺ οἱ κλώνοι καὶ τὰ φύλλα τῶν φυτῶν... Πρὸς στιγμὴν ὁ κ. Δούμανης φοβεῖται ὅτι θὰ πνιγοῦν καὶ οἱ

δύο... Ἀλλ' ἡ δεξιότης καὶ ἡ ἀνδρεία τῆς Μηλιάς ὑπερνικᾷ ὅλα τὰ ἐμπόδια. φθάνει ἐπὶ τέλους εἰς μέρος ῥηχόν, ὅπου πατεῖ, καὶ παραδίδει ἀπὸ ἐκεῖ τὴν Λουλούν εἰς τὸν κύριόν της.

— Δὸς μου τὸ χεῖρ σου, κόρη μου, λέγει ὁ κ. Δούμανης ὠχρότατος, καὶ ἐκλινε τοσον πολὺ, ὥστε ἡ Μηλιά ἐφοβήθη μήπως πέσῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὴν λίμνην.

— Εὐχαριστῶ, κύριε! Τὸ νερὸ με γνωρίζει ἐμένα!

Καὶ ἐλαφρὰ σὰν τὸ πουλί, πηδᾷ καὶ εὐρίσκεται εἰς τὸ πλευρόν τοῦ κυρίου της.

— Τώρα πρέπει νὰ τρίψω τὴν καί-

«Πρὸς στιγμὴν ὁ κ. Δούμανης φοβεῖται ὅτι θὰ πνιγοῦν καὶ οἱ δύο...» (Σελ. 301, στήλ. 6.)

μένη τὴ Λουλού, γὰ νὰ συνέλθῃ, λέγει.

Καὶ ἀμέσως κόπτει μίαν χεριὰν χρότου καὶ με αὐτὴν τρίβει δυνατὰ τὸ ζῶον, τὸ ὁποῖον ἐπὶ τέλους ἀναλαμβάνει τὰς δυνάμεις του καὶ πατεῖ εἰς τὰ πόδια του.

— Εἶσαι καλὴ καὶ γενναία κόρη, Μηλιά! λέγει ὁ κ. Δούμανης συγκινημένος καὶ περιβάλλον με τὰς χεῖρας τὴν κεφαλὴν τῆς κόρης, τὴν φιλεῖ εἰς τὸ μέτωπον. «Τί θέλεις νὰ σου χαρίσω, διὰ νὰ σε ἀνταμείψω δι' αὐτὸ πού μου ἔκαμες;

— Δὲν θέλω τίποτε, κύριε!

— Ἐσώσες τὴν ζωὴν τοῦ σκυλιοῦ μου, με κίνδυνον νὰ πνιγῇς σὺ ἡ ἴδια!

— Δὲν ἦτο φόβος, κύριε! Ἡ Ξεῦρα

*Ἄφ' οὗ ἀσπμαυρίνθη ὁ κυνηγός,
ἡ ἔλας ἡγορεῖ, νὰ ἱσχύρῃ ἡ φύλλα.*

Ἐγγυμνὴν Θάλασσα

